

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKO DRŽAVNO ODVJETNIŠTVO U OSIJEKU
BROJ: K-DO-53/11

Osijek, 16. prosinca 2011.

MK/BP

ŽUPANIJSKOM SUDU U

OSIJEKU

Na temelju članka 42. stavka 2. točka 4. i članka 203. stavka 2. Zakona o kaznenom postupku (NN 110/97, 27/98, 58/99, 112/99, 58/02, 143/02 i 115/06, dalje ZKP) podižem

OPTUŽNICU

protiv

I-okr. **VLADIMIRA MILANKOVIĆA**, OIB 67562398186, sina Slavka i Marije, rođ. Ruškan, rođenog 31. siječnja 1962. u Ferdinandovcu, općina Đurđevac, s prebivalištem u Sisku, Matije Gupca 12, Hrvata, državljanina RH, umirovljenika, sa završenom Vojnom akademijom, VSS, oženjenog, oca jednog djeteta, vodi se u VE UO Sisak, dobrog imovnog stanja, sudionika Domovinskog rata, odlikovanog, neosuđivanog, **uhićenog 20. lipnja 2011. u 6,25 sati, nalazi se u pritvoru u Zatvoru u Osijeku po rješenjima istražnog suca broj Kio-Rz-6/11 od 24. lipnja, 19. srpnja i 19. rujna 2011., pritvor istječe 20. prosinca 2011. u 6,25 sati,**

II-okr. **DRAGE BOŠNJAKA**, OIB 87015758492, sina Lovre i Matije, rođ. Tole, rođenog 27. siječnja 1958. u Sisku, gdje i prebiva, Berislava Pavičića 44, Hrvata, državljanina RH, umirovljenika, sa završenom srednjom školom, po zanimanju elektro-tehničara i vozača, razvedenog, oca dvoje djece, vodi se u VE UO Sisak, srednjeg imovnog stanja, bivšu vojsku služio 1976, sudionika

Domovinskog rata, odlikovanog, prekršajno kažnjavan, neosuđivanog, **uhićenog 20. lipnja 2011. u 6,30 sati, nalazi se se u pritvoru u Zatvoru u Osijeku po rješenjima istražnog suca broj Kio-Rz-6/11 od 24. lipnja, 19. srpnja i 19. rujna 2011., pritvor istječe 20. prosinca 2011. u 6,30 sati,**

da su:

I-okr. Vladimir Milanković

1. u razdoblju od sredine srpnja 1991. do sredine lipnja 1992., tijekom obrane šireg područja Siska i Banovine od oružanih napada paravojnih formacija pobunjenog dijela lokalnog srpskog stanovništva i njemu pridruženih snaga Jugoslavenske narodne armije u zajedničkoj agresiji na ustavnopravni poredak i teritorijalnu cjelokupnost Republike Hrvatske, obnašajući u razdoblju od 18. srpnja do 1. listopada 1991. dužnost zapovjednika policijskih snaga na širem području Siska i Banovine na temelju zapovijedi ministra unutarnjih poslova Republike Hrvatske, ministra obrane Republike Hrvatske i zapovjednika Zbora narodne garde klas. oznake 8-01/91-01/03 i ur. broja 512-01-91-1 od 18. srpnja 1991., a kroz cijelo navedeno razdoblje i dužnost zamjenika načelnika Policijske uprave Sisak,

ovlašten time za izdavanje zapovijedi pripadnicima svih policijskih postrojbi i odgovoran za poštivanje i primjenu ratnog i humanitarnog međunarodnog prava o sigurnosti i zaštiti civila na tom području i za humano postupanje prema ratnim zarobljenicima,

znajući da uslijed agresije i okupacije sve većeg dijela Banovine te provođenja terora i protjerivanja nesrpskog stanovništva s okupiranih područja raste netrpeljivost prema građanima Siska srpske nacionalnosti, da je sigurnosno stanje u gradu zbog sve većeg priljeva prognanika, ratne psihoze, neizvjesnosti, straha i revolta izuzetno složeno, da su međunacionalni odnosi krajnje napeti, da je među građanima Siska hrvatske i ostalih nesrpskih nacionalnosti dijelom prisutna predodžba o kolektivnoj krivnji svih pripadnika srpske nacionalnosti za rat, slijedom čega je u razdoblju od početka srpnja do sredine kolovoza u Policijskoj upravi evidentirano najmanje petnaest slučajeva podmetanja eksploziva i miniranja obiteljskih kuća i lokala u vlasništvu građana Siska srpske nacionalnosti, da su u istom razdoblju evidentirani gotovo svakodnevni slučajevi pucanja iz vatrenog oružja po kućama, lokalima i osobnim vozilima u vlasništvu Srba, da je već 16. srpnja 1991. u Sisku podmetanjem eksploziva oštećena srpska pravoslavna crkva, da su tijekom samo dvije noći 27. i 28. srpnja na području Siska podmetanjem eksploziva oštećene kuća Steve Končara, caffè bar „Zeko“ u vlasništvu Stevana Zeca, buffet „Bezdan“ u najmu Miše Radonjića i Ljubice Knežević, obiteljska kuća, caffè bar „Novi most“ i osobno vozilo u vlasništvu Dobrivoja Buinca, a iz vatrenog oružja je pucano po kućama Dragice Janjetović i Milana Kukića i vozilu Save Vukašinića,

istodobno svjestan da su njemu podređene policijske postrojbe najvećim dijelom sastavljene upravo od domaćih ljudi pogođenih dotadašnjim stradanjima, da među pripadnicima njemu podređenih postrojbi policije ima i manji broj pojedinaca koji su i ranije dolazili u sukob sa zakonom, pri čemu pripadnici pričuvnih policijskih postrojbi uopće nisu bili upoznati i podučeni o svojim obvezama koje proizlaze iz normi međunarodnog ratnog i humanitarnog prava,

znajući da na području Siska pripadnici njemu podređenih postrojbi sve učestalije neovlašteno i nasilno ulaze u kuće i stanove u kojima prebivaju pripadnici srpske nacionalnosti, provode nezakonitu pretragu njihovih domova radi pronalaska i oduzimanja vatrenog oružja pod izlikom njihove navodne suradnje s pobunjenim Srbima na okupiranom području, da se tijekom ovakvih nezakonitih postupanja ovi građani sve češće uhićuju i odvođe iz svojih kuća i stanova i sa svojih radnih mjesta, te da njemu podređeni pripadnici policijskih postrojbi ista takva uhićenja provode na nekim kontrolnim punktovima u gradu, da se tako uhićene osobe privode i zatvaraju u improvizirane zatvore u barakama nekadašnjih omladinskih radnih akcija („ORA“) u Savskoj ulici, koje su korištene za obuku specijalnih jedinica Policijske uprave Sisak, i u zgradi lječilišta „Jodno“, jednom od sjedišta pričuvnog sastava policije,

premda znajući da se prema uhićenim osobama primjenjuju nezakoniti postupci, da su prilikom ispitivanja o navodnoj suradnji s neprijateljem izloženi uvredama, ponižavanju i zastrašivanju, da se neke od uhićenih osoba fizički i psihički zlostavljaju i da im se nanose teške tjelesne ozljede i u zgradi same Policijske uprave, da su između ostalih osoba ovakvim nezakonitim postupcima tijekom srpnja i početkom kolovoza bili izvrgnuti Stevo Brajenović, Dmtar Brajenović, Milan Slavulj, Miodrag Stojaković, Sveto Mijić, Gojko Lađević, Nenad Tintor, Živko Živanović, Obrad Štrbac, Milan Davorija, Stevo Miodrag, Mićo Mitrović i brojni drugi, te da je već 4. kolovoza 1991. prilikom jedne od ovakvih intervencija na kontrolnom punktu u Odri Sisačkoj neovlašteno uhićen i iz autobusa «Slavijatransa» iz Petrinje izveden vozač Vlado Božić, koga je nakon toga u društvenom domu u Odri brutalno pretuklo više nepoznatih pripadnika postrojbe pričuvne policije pod zapovjedništvom Mate Brajkovića, te da je uslijed brojnih zadobivenih ozljeda iste večeri preminuo u sisačkoj bolnici,

iako svjestan da će uslijed svih naprijed navedenih okolnosti, u slučaju nepoduzimanja pravodobnih i adekvatnih mjera pripadnici njemu podređenih policijskih postrojbi nastaviti s provođenjem protupravnih radnji prema građanima Siska srpske nacionalnosti i nehumanim postupanjem prema ratnim zarobljenicima,

iako je bio dužan, protivno općepriznatim pravilima međunarodnog ratnog i humanitarnog običajnog prava o zaštiti civila i odgovornosti zapovjednika za postupke svojih podređenih za vrijeme oružanog sukoba, kršeći odredbe članka 3. stavka 1. točaka a) i c), članka 13, 27., 31. i 32. IV. Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949., odredbe članka 4. stavka 1. i stavka 2. točke a) i članka 13. Dopunskog protokola ženevskim konvencijama od 12. kolovoza 1949. o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba od 8. lipnja 1977. (Protokol II), odredbe članka 75., 86. i 87. Dopunskog protokola ženevskim konvencijama od 12. kolovoza 1949. o zaštiti žrtava međunarodnih oružanih sukoba od 8. lipnja 1977. (Protokol I), te odredbe članka 3. stavka 1. točaka a) i c) i članka 13. III. Ženevske konvencije o postupanju s ratnim zarobljenicima od 12. kolovoza 1949., nije poduzeo ništa da se takva nezakonita postupanja spriječe, suzbiju i kazne, već je naprotiv, koristeći se svojim ovlastima zapovjednika svih policijskih postrojbi, sprječavao poduzimanje potrebnih mjera i radnji nužnih za utvrđivanje neposrednih počinitelja i na taj način odobravao nezakonite radnje sebi podređenih pripadnika navedenih postrojbi i ohrabrivao ih na poduzimanje takvih radnji, pristajući na to da oni nastave s takvim radnjama, te pristajući na posljedice takvih radnji, pri čemu je i osobno sudjelovao u zlostavljanju i napadima na pojedine civilne osobe, te naredio protuzakonita zatvaranja većeg broja civila srpske nacionalnosti, pa su tako:

1-1) 18. kolovoza 1991. u poslijepodnevnim satima pet nepoznatih pripadnika specijalne postrojbe PU Sisak „Vukovi“, odjeveni u crne odore, u Zagrebačkoj ulici u Sisku

zaustavili osobno vozilo kojim je upravljao Pero Dragojević, lišili ga slobode i odveli u prostorije Kriznog štaba, zapovjedili mu da skinе čarape i da ih sam sebi stavi u usta, a potom ga počeli udarati rukama i nogama po svim dijelovima tijela, nakon čega su ga priveli u zgradu lječilišta „Jodno“, gdje ga je skupina od oko 20 pripadnika specijalne postrojbe „Vukovi“ nastavila tući udarajući ga čizmama po cjevanicama, vičući: „Ubi četnika!“, zapovjedili mu da postavi noge na stolicu i tukli ga policijskom palicom po golim stopalima, a nakon toga ga odvukli i zatvorili u podrumsku prostoriju bez prozora i svjetla, gdje ga je naredna tri dana učestalo fizički zlostavljalo više nepoznatih pripadnika navedene postrojbe sve dok ne bi ostajao bez svijesti, pri čemu se jednom prilikom od zadobivenih udaraca kundakom puške pomokrio u hlače, uslijed čega je pokušao počinuti samoubojstvo guranjem žice u utičnicu, u čemu nije uspio, jer nije bila pod naponom, da bi ga u poslijepodnevnim satima 21. kolovoza zapovjednik navedene postrojbe Jadranko Garbin pustio uz objašnjenje da je utvrđeno da ništa nije kriv, a odmah potom istog dana povratkom u svoj stan ponovno ga je uhitio zapovjednik postrojbe pričuvne policije na Odri Sisačkoj Mato Brajković, odveo ga u zgradu PU Sisak, gdje su ga dvojica nepoznatih policajaca na prvom katu zgrade pola sata tukli šakama po glavi i tijelu i raskrvarili mu lice, a nakon toga ga pustili, da bi ga potom ponovno u više navrata nepoznati djelatnici PU Sisak privodili u zgradu PU, gdje je svaki puta dobivao batine, a potom bivao pušten,

1-2) 23. kolovoza 1991. u večernjim satima, četvorica neutvrđenih pripadnika pričuvnog sastava policije na blokadnom punktu u Odri Sisačkoj zaustavili Zorana Vraneševića, bivšeg djelatnika PU Sisak, koji je upravljao svojim osobnim vozilom „Zastava 128“ bijele boje, oduzeli mu navedeno vozilo i zadržali ga za sebe, a Zorana Vraneševića uhitili i priveli u PU Sisak u dežurnu službu, pa ga nakon izvršenih provjera odveli na nepoznato mjesto i usmrtili hicima iz vatrenog oružja, a njegovo tijelo s prostrijelnom ranom glave i dvije prostrijelne rane grudnog koša pronađeno je 27. kolovoza 1991. na desnoj obali rijeke Save, u blizini restorana „Stari grad“ u Sisku,

1-3) 24. kolovoza 1991. u prijepodnevnim satima, nepoznati pripadnici PU Sisak, u njegovu stanu u Sisku, A. Cesarca 85, uhitili djelatnog pripadnika PU Sisak Branka Oljaču te ga potom tzv. „Maricom“ odvezli u prostorije PU Sisak radi ispitivanja, nakon čega je odveden na nepoznato mjesto i usmrćen na neutvrđeni način, a njegovo tijelo je ubrzo pronađeno i 28. kolovoza 1991. dovezeno na prosekturu Opće bolnice „Dr. Ivo Pedišić“, gdje ga je sljedećeg dana prepoznala snaha Danica Oljača,

1-4) 24. kolovoza 1991. u večernjim satima, nakon što je u lokalu „Gaj“ u Ulici 22. lipnja u Sisku došlo do incidenta u kojem je Željko Vila usmratio Zdravka Slivara, veći broj pripadnika pričuvne postrojbe „Vukovi“ PU Sisak koje je predvodio Drago Bošnjak, odmah organizirali potragu za Željkom Vilom i tijekom iste noći, nakon što su ga uhitili, usmrtili ga udarcima neutvrđenim tupo-tvrđim i oštrim predmetima, a njegovo tijelo je razmrskane glave i s višestrukim ubodno-reznim ranama pronađeno 29. kolovoza na lijevoj obali Save dva kilometra nizvodno od sela Mužilovčica,

1-5) tijekom noći 24/25. kolovoza 1991., veći broj pripadnika pričuvne postrojbe „Vukovi“ PU Sisak koje je predvodio Drago Bošnjak, radi osvete nad preostalim članovima obitelji Željka Vile, u njihovoj obiteljskoj kući u Ulici Stjepana Bezuha 4 u Sisku neovlašteno uhitili njegovu majku Evicu Vilu, oca Marka Vilu, brata Dušana Vilu i Ivicu Biščana, koji je bio udomljen u navedenoj obitelji, odveli ih u improvizirani zatvor na „ORI“, gdje su ih tijekom dana neovlašteno ispitivali, pri čemu su pretukli Marka i Dušana Vilu, a potom u poslijepodnevnim satima sve članove obitelji Vila odvezli na obalu rijeke Save, na skelu u

predjelu zvanom Pola kod Blinjskog Kuta, gdje su ih usmrtili hicima iz vatrenog oružja, te su idućih dana njihova tijela pronađena uz obalu rijeke Save, i to tijelo Evice Vile 26. kolovoza 1991. u blizini mjesta Gradusa, tijelo Dušana Vile 28. kolovoza 1991. u blizini mjesta Lukavec, a tijelo Marka Vile 9. rujna 1991. između sela Gradusa i Donja Letina, dok je Ivica Bišćan pošteđen, jer je tijekom ispitivanja utvrđeno da je hrvatske nacionalnosti,

1-6) 25. kolovoza 1991. u ranim jutarnjim satima, više pripadnika pričuvne postrojbe „Vukovi“ PU Sisak koje je predvodio Drago Bošnjak, zbog opisanog incidenta u lokalnu «Gaj» prethodne večeri, radi osvete upali u obiteljsku kuću u Odranskoj ulici 8 u Sisku, u kojoj je s članovima obitelji boravio polubrat Željka Vile Mlađo Vila, uhitili ga i odveli u improvizirani zatvor na „ORI“, gdje su ga neovlašteno ispitivali i fizički zlostavljali, a potom tijekom istog dana u poslijepodnevnom satima zajedno s već spomenutim članovima obitelji Vila odvezli ga na obalu rijeke Save, na skelu u predjelu zvanom Pola kod Blinjskog Kuta, gdje su ga usmrtili hicima iz vatrenog oružja, a njegovo je tijelo pronađeno 30. kolovoza 1991. u Savi između sela Preloščice i Lukavca,

1-7) 25. kolovoza 1991. u popodnevnim satima, veći broja pripadnika pričuvne postrojbe „Vukovi“ PU koje je predvodio Drago Bošnjak, iz obiteljske kuće u Slavenskoj ulici 38 u Sisku nasilno izveli Nikolu Trivkanovića i njegove sinove Zorana i Berislava Trivkanovića te ih bijelim kombijem odvezli u improvizirani zatvor na „ORI“, gdje su tijekom neovlaštenog ispitivanja sva trojica pretučeni, nakon čega su isti dan Nikolu Trivkanovića odveli na nepoznato mjesto i usmrtili hicima iz vatrenog oružja, a njegovo tijelo pronađeno je 26. kolovoza 1991. na lijevoj obali Save kod mjesta Gušće, dok se Zoranu i Berislavu Trivkanoviću nakon privođenja na „ORU“ gubi svaki trag,

1-8) 26. kolovoza 1991. u večernjim satima, više neutvrđenih pripadnika interventne grupe PU Sisak po nalogu I-okr. Vladimira Milankovića upali u kuću umirovljenog djelatnika PU Sisak Jovana Crnobrnje i njegove supruge Dobrile u Trakošćanskoj ulici 3 u Sisku, tražili od njih da im kažu gdje se nalazi njihov sin Dušan i odmah potom počeli udarati rukama, nogama i drškama pištolja Jovana Crnobrnju po glavi i tijelu, dok je jedan od nepoznatih pripadnika PU Sisak više puta udario šakom u glavu Dobrilu Crnobrnja raskrvarivši joj lice, nakon čega su Jovana Crnobrnju odveli na nepoznato mjesto i usmrtili hicima iz vatrenog oružja, a Dobrilu Crnobrnja uhitili i odveli u sisačku bolnicu radi pružanja pomoći, gdje su joj zaprijetili da se ne smije udaljavati do njihovog povratka, što je Dobrila Crnobrnja iskoristila, izašla iz bolnice i napustila Sisak, a već sljedećeg jutra 27. kolovoza 1991. tijelo Jovana Crnobrnje pronađeno je na lijevoj obali Kupe u blizini Starog grada u Sisku,

1-9) noću 26. kolovoza 1991., neposredno nakon prethodno opisanog događaja, pripadnici iste interventne grupe PU Sisak predvođene I-okr. Vladimirom Milankovićem, u nakani da uhite Branka Lazića i odvedu ga iz njegove obiteljske kuće u Trakošćanskoj ulici 2 u Sisku, pucali iz vatrenog oružja po njegovoj kući i bacili nekoliko bombi u dvorište te ga tražili, ali ga nisu uspjeli pronaći i odvesti, jer se Branko Lazić uspio sakriti i nakon toga pobjeći iz Siska,

1-10) 6. rujna 1991. oko 22,30 sata, u Krajiškoj ulici 5 u Sisku, više nepoznatih pripadnika pričuvnog sastava PU Sisak iz njegova stana nasilno odveli Radu Španovića te ga bijelim kombijem odvezli na nepoznato mjesto i usmrtili hicima iz vatrenog oružja, a njegovo je tijelo pronađeno 14. rujna 1991. na lijevoj obali Save kod sela Gušće,

1-11) 17. rujna 1991. u poslijepodnevnim satima, više nepoznatih pripadnika djelatnog i pričuvnog sastava PU Sisak, postupajući po zapovijedi načelnika PU Sisak Đure Brodarca i njegovog zamjenika I-okr. Vladimira Milankovića, u prigradskom naselju Mošćenica i na ulicama Siska uhitili najmanje 24 civila srpske nacionalnosti sa svrhom da ih iskoriste za razmjenu s neprijateljskom stranom koja je držala zatočene pripadnike MUP i ZNG RH, pa su tako iz njihovih kuća u Mošćenici odvedeni Milorad, Blažana, Stevo i Danica Ratković, Dragica i Branko Subanović, Lazo i Danica Ostojić zajedno s njihovim sinom Draganom, Mirko i Nedeljka Drageljević, Nikola i Milica Batula, Đuro i Dragomir Cvetojević, Mihajlo Mrkonja, Živko Goga, Milan Vasiljević, Nikola Arnautović, maloljetni Živko Vujanić, a istom prilikom su tijekom povratka s posla na putu za Mošćenicu uhićeni Ranko Davidović i Ratko Miljević, a na ulici u središtu Siska Miloš Gojić i Blagoje Savić, pri čemu su Stevu Ratkovića prilikom uhićenja teško fizički zlostavljali nepoznati pripadnici policije zadajući mu brojne udarce tupo-tvrđim predmetima po glavi te su mu nanijeli više rana razderotina po licu i tjemenu s posljedičnim izljevom krvi u mozak, zbog čega je Stevo Ratković isti dan prevezen u sisačku bolnicu, gdje je uslijed zadobivenih ozljeda preminuo 2. listopada 1991., a sve ostale osobe su nakon uhićenja nekoliko dana bile zatočene u osnovnoj školi u naselju Žabno, a nakon toga sve do 13. listopada 1991. u vojarni u Lađarskoj ulici u Sisku, nakon čega su po odbijanju razmjene puštene na slobodu,

1-12) 17. rujna 1991. u večernjim satima, više nepoznatih pripadnika PU Sisak opkolili zgradu na Trgu Moše Pijade 7 u Sisku, u kojoj se na prvom katu nalazio stan Duška Malovića, bivšeg časnika JNA za koga su smatrali da surađuje s Kontraobavještajnom službom neprijateljske strane, koji stan je zajedno s njim koristila i njegova djevojka Ljubica Solar, pa u nakani da ga usmrte, a ne znajući da je Duško Malović nešto ranije toga dana napustio Sisak i Republiku Hrvatsku, vidjevši upaljeno svjetlo u stanu, u trenutku kada se osvjetljenom prozoru približila Ljubica Solar, smatrajući da se radi o Dušku Maloviću, ispalili više projektila prema silueti na prozoru, od kojih je jedan pogodio Ljubicu Solar nanijevši joj prostrijelnu ranu desne strane grudnog koša s izlaznom ranom na spoju prsne kosti i desne ključne kosti, uslijed čega je Ljubica Solar ubrzo preminula,

1-13) 19. rujna 1991. u prijepodnevnim satima, u Ulici Barice Lisak 81 u Mošćenici, tri nepoznata pripadnika pričuvnih postrojbi PU Sisak uhitili Milana Cvetojevića, a odmah potom i njegova susjeda u istoj ulici Radivoja Crevara, te ih osobnim vozilom „Yugo Scala“ reg. oznake SI 879-34 odvezli u Vatrogasni dom Odra, a nakon toga na „Jodno“ gdje su obojica fizički i psihički zlostavljani i mučeni, da bi ih potom iste osobe koje su ih i dovele na „Jodno“ odvele na Savski nasip između Galdova i Hrastelnice, gdje su hicima iz vatrenog oružja usmrtili Milana Cvetojevića, čije je tijelo s tri prostrijelne rane glave pronađeno 9. veljače 1992. u Dunavu kod Kovina, dok se Radivoj Crevar prije otvaranja vatre bacio u vodu i plivajući uspio pobjeći,

1-14) 19. rujna 1991. oko 16,00 sati, u Ulici Ruđera Boškovića bb u Petrinji, više neutvrđenih pripadnika PU Sisak izvršili pretragu obiteljske kuće Ljubana Vukšića, uhitili ga i odveli u Sisak u zgradu Policijske uprave, gdje ga je prilikom ispitivanja o navodnoj suradnji s neprijateljskom stranom neutvrđeni pripadnik policije u maskirnoj odori više puta udarao šakom u glavu, nakon čega je odveden u pritvor, da bi ga potom ponovo nakon devet dana doveli na prvi kat zgrade Policijske uprave gdje su ga dvojica nepoznatih policajaca u maskirnoj odori više od dva sata zlostavljali i prisiljavali da prizna svoje sudjelovanje u oružanoj pobuni, udarajući ga rukama i nogama po glavi i tijelu, a kada je pao na pod šutirali ga i skakali po njemu dok nije izgubio svijest, nanijevši mu naprsnuće nosa i prijelom osam

rebara, nakon čega je prevezen u zatvorsku bolnicu u Zagrebu, a nakon toga razmijenjen 31. listopada 1991.

1-15) 20. rujna 1991. oko 18,00 sati, na Trgu 1. internacionale 19/5 u Sisku, ispred ulaza u zgradu u kojoj je stanovao Petar Pajagić, dvojica nepoznatih pripadnika PU Sisak u plavim odorama s crnim kapuljačama na glavi uhitili Petra Pajagića, smjestili ga na stražnje sjedalo u terensko vozilo «Jeep» tamnoplave boje u kojem su se nalazile još dvije uniformirane osobe te ga odvezli u nepoznatom pravcu, nakon čega se Petru Pajagiću gubi svaki trag,

1-16) neutvrđenog dana između 20. i 23. rujna 1991., u Mošćenici, nakon što je u prostorije Mjesne zajednice u kojima su bili smješteni nepoznati pripadnici pričuvnog sastava PU Sisak doveden Vojislav Trbulin, uhitili ga i odveli u nepoznatom pravcu, nakon čega se Vojislavu Trbulinu gubi svaki trag,

1-17) 23. rujna 1991. oko 19,30 sati, u Novom Selu, četvorica pripadnika postrojbe pričuvnog sastava PU Sisak, odjeveni u maskirne i sive odore i naoružani automatskim oružjem, došli bijelim kombijem „Volkswagen“ riječkih reg. oznaka do kuće u Ulici Janka Rupčića 8, koju su već ranije 30. kolovoza 1991. oštetile nepoznate osobe eksplozivnom napravom, izvršili pretragu prostorija, a potom vlasnika kuće Stanka Martinovića uhitili, odvezli navedenim vozilom na nepoznato mjesto i usmrtili iz vatrenog oružja, a njegovo tijelo s prostrijelnom ranom glave pronađeno je 27. listopada 1991. na desnoj obali rijeke Save kod Bosanskog Šamca,

1-18) 6. listopada 1991. u prijepodnevnim satima, na blokadnom punktu u Odri Sisačkoj, više nepoznatih pripadnika pričuvnog sastava policije zaustavili osobno vozilo „Fiat 127“ bijele boje kojim je upravljao Stevo Borojević, oduzeli mu osobno vozilo i zadržali ga za sebe, a Stevu Borojevića uhitili, odveli ga na nepoznato mjesto i usmrtili, nakon čega je njegovo tijelo s višestrukim razdorno-gnječnim ranama u području glave i ubodno-reznom ranom grudnog koša pronađeno 17. listopada 1991. na desnoj obali rijeke Kupe na mjestu zvanom „Rušetina“ u Sisku,

1-19) 9. listopada 1991. zapovjednik postrojbe pričuvnog sastava PU Sisak smještene u Novom Selu Ivica Mirić, zajedno s još dvije nepoznate uniformirane osobe, iz bolnice „Rebro“ u Zagrebu nasilno odveo Miloša Čalića, koji se u toj bolnici nalazio na liječenju nakon što je 14. rujna 1991. eksplozivom u potpunosti uništena njegova kuća u Sisku, Novoselska 114, te ga kombi - vozilom vraćajući se prema Sisku dovezao do šume između mjesta Lekenik i Dužica, a potom naložio vozaču da skrene s glavne ceste na šumski put, pa su zatim Miloša Čalića izvukli iz vozila i usmrtili ga hicima iz vatrenog oružja, a njegovo tijelo s prostrijelnim ranama trupa i grudnog koša pronađeno je sljedećeg dana u šumi Brezovica, u predjelu zvanom Kostrinja,

1-20) neutvrđenog dana tijekom listopada ili studenoga 1991. u poslijepodnevnim satima, u zgradi PU Sisak, I-okr. Vladimir Milanković zajedno s još tri policijska službenika PU Sisak, među kojima je bio i Mato Damjanović, tijekom ispitivanja uhićenog nepoznatog civila u dobi od oko 45 godina, zlostavljali ga udarajući ga rukama i nogama, uslijed čega je ovaj jecao i plakao, a I-okr. Vladimir Milanković zaprijetio mu u jednom trenutku riječima: „Pička ti materina četnička, hoćeš li ti progovoriti ili ne?“, i potom ga nogom obuvenom u čizmu snažno udario u genitalije,

1-21) 15. studenog 1991. u večernjim satima, u Sisku, više naoružanih nepoznatih pripadnika PU Sisak odjevenih u maskirne odore s navučenim crnim potkapama preko glave iz njegova stana u Ulici Maršala Tita 48 nasilno odveli Boška Subotića, svezali mu ruke i stavili povez preko očiju i uveli ga u vozilo neutvrđene marke, nakon čega su se zaustavili ispred kuće u Ulici Ilije Gregurića 53, iz koje su pod prijetnjom oružja izveli Vasu Jelića, svezali mu ruke i stavili platneni povez preko očiju, te ih obojicu istim vozilom odvezli na nepoznato mjesto u Sisku, gdje su Boška Subotića ispitivali o njegovoj navodnoj pripadnosti Srpskoj demokratskoj stranci, suradnji s neprijateljskom stranom, uz prijetnje da će mu odrezati uši ukoliko ne progovori, nakon čega je zahvaljujući intervenciji svoje supruge Nade iste noći po nalogu Đure Brodarca pušten, dok je Vaso Jelić odveden na nepoznato mjesto i usmrćen hicima iz vatrenog oružja, a njegovo tijelo sa sedam prostrijelnih rana glave, grudnog koša i lijeve ruke pronađeno je 9. veljače 1992. na lijevoj obali rijeke Kupe u blizini Starog Grada u Sisku,

1-22) 5. travnja 1992. oko 18,00 sati, na predjelu zvanom Pola u Blinjskom Kutu, dvojica nepoznatih pripadnika PU Sisak, pošto su prethodno uhitili Nikolu Drobnjaka, dovezli ga službenim terenskim vozilom PU Sisak „Puch“ reg. oznake M 374-169 na obalu rijeke Save u blizinu skele, gdje su ga usmrtili hicima iz vatrenog oružja, a njegovo je tijelo s prostrijelnim ranama trbuha i glave pronađeno 29. travnja 1992. na obali rijeke Save kod mjesta Gušće,

1-23) 20. lipnja 1992. u Sisku, pošto je prethodno oko 21,30 sati policijska ophodnja u blizini njegova stana u Ulici Hrvatskog narodnog preporoda 49 uhitila Miloša Brkića i privela ga u prostorije Policijske ispostave Sisak Predgrađe, neutvrđeni policijski službenici u navedenoj ga ispostavi nekoliko sati ispitivali o njegovoj navodnoj suradnji sa srpskim ekstremistima, teško ga fizički zlostavljali nanoseći mu brojne ozljede tupo-tvrđim predmetima po glavi i tijelu, uslijed čega je Miloš Brkić zadobio krvne podljeve po cijelom tijelu, osobito grudnom košu, s prijelomima gotovo svih rebara, te je zbog zgnječenja grudnog koša preminuo u prostorijama Policijske ispostave Sisak Predgrađe u ranim jutarnjim satima 21. lipnja 1992.,

1-24) 2. rujna 1991. u jutarnjim satima, na kontrolnom punktu policije u Sisačkoj ulici u blizini skladišta tvornice „Gavrilović“ u Petrinji, pošto je prethodno na pripadnike policije prilikom zaustavljanja vojnog vozila JNA za razvoz hrane marke „TAM 2000“ otvorena vatra, nakon što su policajci uspjeli zaustaviti navedeno vozilo, svladali i razoružali pripadnike JNA Dragana Miočinovića, Gorana Nikolića i Dejana Đorđevića koji su se nalazili u tom vozilu, te ih odveli u Policijsku upravu u Sisku, prilikom ispitivanja Dragana Miočinovića dva-tri pripadnika pričuvnog sastava policije u crnim odorama prisiljavali ga da prizna da je glavni za topove i tenkove u vojarni JNA u Petrinji, tukli ga po cijelom tijelu i udarali mu glavom o zid, sve dok nije raskrvarene glave pao na pod, da bi ga potom dvojica pričuvnih policajca u crnim odorama u besvjesnom stanju iznijeli iz prostorije komentirajući: „Daj da bacimo đubre u rijeku.“, nakon čega je mrtvo tijelo Dragana Miočinovića pronađeno 25. listopada 1991. na desnoj obali rijeke Save kod Mačvanske Mitrovice,

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba naredio da se primjenjuju protuzakonita zatvaranja i da se izvrši napad na pojedine civilne osobe, kojega je posljedica smrt tih osoba, nečovječno postupao prema civilnom stanovništvu te iako je bio dužan, propustio spriječiti da se civilno stanovništvo ubija, muči, da se nečovječno postupava prema njemu, da mu se nanose ozljede tjelesnog integriteta i da se primjenjuju protuzakonita zatvaranja civilnog stanovništva, te

kršeći pravila međunarodnog prava, iako je bio dužan, propustio spriječiti da se ratni zarobljenik ubije, muči i da se prema njemu nečovječno postupa,

II-okr. Drago Bošnjak

2. u drugoj polovici kolovoza 1991., tijekom obrane šireg područja Siska i Banovine od oružanih napada paravojnih formacija pobunjenog dijela lokalnog srpskog stanovništva i njemu pridruženih snaga JNA u zajedničkoj agresiji na ustavnopravni poredak i teritorijalnu cjelokupnost Republike Hrvatske, kao pripadnik specijalne jedinice policije „Vukovi“ Policijske uprave Sisak, zajedno s više za sada nepoznatih pripadnika te jedinice, zbog širenja oružane pobune i okupacije sve većeg dijela Banovine, brojnih zločina i protjerivanja hrvatskog stanovništva s okupiranih područja, a radi zastrašivanja i odmazde nad građanima Siska srpske nacionalnosti, kršeći odredbe članka 3. stavka 1. točaka a) i c), članaka 13, 27. i 32. IV Ženevske konvencije o zaštiti građanskih osoba u vrijeme rata od 12. kolovoza 1949, odredbe članka 4. stavka 1. i stavka 2. točke a) i članka 13. Dopunskog protokola ženevskim konvencijama od 12. kolovoza 1949. o zaštiti žrtava nemeđunarodnih oružanih sukoba od 8. lipnja 1977. (Protokol II), organizirao i predvodio skupinu nepoznatih pripadnika navedene postrojbe s kojima je neovlašteno lišavao slobode, zlostavljao i usmrćivao osobe srpske nacionalnosti, pa su tako:

2-1) 24. kolovoza 1991. u večernjim satima, nakon što je prethodno u lokalnu „Gaj“ u Ulici 22. lipnja u Sisku došlo do incidenta u kojem je Željko Vila usmrtio Zdravka Slivara, tijekom iste noći uhitili Željka Vilu, usmrtili ga udarcima neutvrđenim tupo-tvrđim i oštrim predmetima, da bi njegovo tijelo razmrskane glave i s višestrukim ubodno-reznim ranama bilo pronađeno 29. kolovoza na lijevoj obali Save dva kilometra nizvodno od sela Mužilovčica,

2-2) tijekom noći 24./25. kolovoza 1991., radi osvete nad preostalim članovima obitelji Željka Vile, u njihovoj obiteljskoj kući u Ulici Stjepana Bezuha 4 u Sisku, uhitili njegovu majku Evicu Vilu, oca Marka Vilu, brata Dušana Vilu i Ivicu Biščana, koji je bio udomljen u navedenoj obitelji, odveli ih u improvizirani zatvor na „ORI“, gdje su ih tijekom dana neovlašteno ispitivali, pri čemu su pretukli Marka i Dušana Vilu, da bi potom u poslijepodnevnom satima sve članove obitelji Vila odvezli na obalu rijeke Save, na skelu u predjelu zvanom Pola kod Blinjskog Kuta, gdje su ih usmrtili hicima iz vatrenog oružja, te su idućih dana njihova tijela pronađena uz obalu rijeke Save, i to tijelo Evice Vile 26. kolovoza 1991. u blizini mjesta Gradusa, tijelo Dušana Vile 28. kolovoza 1991. u blizini mjesta Lukavec, a tijelo Marka Vile 9. rujna 1991. između sela Gradusa i Donja Letina, dok je Ivica Biščan pošteđen, jer je tijekom ispitivanja utvrđeno da je hrvatske nacionalnosti;

2-3) 25. kolovoza 1991. u ranim jutarnjim satima, zbog opisanog incidenta u lokalnu „Gaj“ prethodne večeri, radi osvete upali u obiteljsku kuću u Odranskoj ulici 8 u Sisku, u kojoj je s članovima obitelji boravio Mlađo Vila, polubrat Željka Vile, uhitili ga i odveli u improvizirani zatvor na „ORI“, gdje je neovlašteno ispitivan i fizički zlostavljan, a potom tijekom istog dana u poslijepodnevnom satima zajedno s već spomenutim članovima obitelji Vila dovezli ga na obalu rijeke Save, na skelu u predjelu zvanom Pola kod Blinjskog Kuta,

gdje su ga hicima iz vatrenog oružja usmrtili, a njegovo tijelo pronađeno je 30. kolovoza 1991. u Savi između sela Preloščice i Lukavca;

2-4) 25. kolovoza 1991. u prijepodnevnim satima, iz obiteljske kuće u Slavonskoj ulici 38 u Sisku nasilno izveli Nikolu Trivkanovića i njegove sinove Zorana i Berislava Trivkanovića te ih kombijem bijele boje odvezli u improvizirani zatvor na „ORI“, gdje su tijekom neovlaštenog ispitivanja svu trojicu pretukli, nakon čega su isti dan Nikolu Trivkanovića odveli na nepoznatu lokaciju i usmrtili hicima iz vatrenog oružja, a njegovo tijelo pronađeno je 26. kolovoza 1991. na lijevoj obali Save kod mjesta Gušće, dok se Zoranu i Berislavu Trivkanoviću nakon privođenja na „ORU“ gubi svaki trag;

dakle, kršeći pravila međunarodnog prava za vrijeme oružanog sukoba protuzakonito zatvarao i mučio civilno stanovništvo, nanosio mu ozljede tjelesnog integriteta, nečovječno postupao prema njemu te ubijao civilno stanovništvo,

pa da su time počinili kaznena djela protiv čovječnosti i međunarodnog prava i to:

I-okr. Vladimir Milanković radnjama opisanim u točki 1. od podtočke 1-1) do podtočke 1-23) ratni zločin protiv civilnog stanovništva – opisano u članku 120. stavku 1. OKZ RH i članku 120. stavku 1. u vezi s člankom 28. stavkom 2. istoga zakona, a kažnjivo po članku 120. stavku 1. OKZ RH, a radnjom u točki 1. podtočki 1-24) ratni zločin protiv ratnih zarobljenika – opisano u članku 122. u vezi s člankom 28. stavkom 2. istoga zakona, a kažnjivo po članku 122. OKZ RH, sve uz primjenu članka 43. OKZ RH, a

II-okr. Drago Bošnjak radnjama iz točke 2. ratni zločin protiv civilnog stanovništva – opisano i kažnjivo po članku 120. stavku 1. OKZ RH.